

Skatteforhøielsen af 20 $\text{\$}$ pr. Tde Hartkorn, anholdt om at blive meddeelt den saaledes for lidet beregnede Erstatning.

De Spørgsmaal, der nu vilde være at afgjøre, ere:

om og hvorvidt der for de her omhandlede inddæmmede Strandjorder, for hvilke der i sin Tid ikkun er beregnet Erstatning i Henhold til Lov af 20de Juni 1850 om Udjøning af Forskjellen mellem privilegeret og uprivilegeret Hartkorn efter en Skatteforhøielse af 20 $\text{\$}$ pr. Tde Hartkorn, nu ogsaa vil være at beregne saadan Erstatning efter en Skatteforhøielse af 1 Rd. 80 $\text{\$}$ pr. Tde Hartkorn; samt

om Erstatningen for de til oftnævnte Stamhuse henlagte Strandjorder vil være at beregne med det Tyvedobbelte af den hele Skatteforhøielse, i hvilket Fald der nu bliver at udbetale til de paagjældende Stamhusbesiddere det Femdobbelte af Skatteforhøielsen à 20 $\text{\$}$ pr. Tde Hartkorn, og, saafremt det foregaaende Spørgsmaal besvares bekræftende, det Tyvedobbelte af Skatteforhøielsen à 1 Rd. 80 $\text{\$}$ pr. Tde Hartkorn.

Angaaende det førstnævnte Spørgsmaal har Indenrigsministeriet hittet, at ligesom dette Spørgsmaal utvivlsomt maa besvares bekræftende med Hensyn til de af de paagjældende Strandjorder, hvis Eiere i sin Tid have gjort Paastand paa, at, saafremt de maatte blive tilpligtede at betale fuld Landsskat deraf, Hartkornserstatningen for Jorderne da ogsaa maatte blive beregnet derefter, og den dem yderligere tilkommende Erstatning blive dem udbetalt, saaledes maa Indenrigsministeriet ogsaa holde for, at Spørgsmaalet bør besvares paa samme Maade med Hensyn til de Strandjorder, hvis Eiere ikke i sin Tid have reserveret deres Ret til saadan yderligere Erstatning, idet Ministeriet ikke kan ansee denne Ret for præsciberet ved Finansministeriets Bekjendtgjørelse angaaende Fristen for Indsigelser og Krav med Hensyn til Erstatningsbelsøbene efter foransførte Lov af 20de Juni 1850, da det først lang Tid efter Udløbet af den ved denne Bekjendtgjørelse givne Frist blev ved Dommen i den mod Eieren af Østrupgaard anlagte Sag og denne Doms Anerkjendelse af de øvrige Paagjældende endelig afgjort, at der paahvilede dem den Forpligtelse, hvoraf Retten er en Følge. Indenrigsministeriet har derhos oplyst, at det ifølge derom fra Revisionsdepartementet for Kongeriget indhentet Erklæring, efterat den mod Eieren af Østrupgaard med Hensyn til Gammelskattens og Landskattens Beregning anlagte Sag var bleven vunden for Statskassen, saavel ved Underretten som ved Overretten, er blevet paaseet, at saavel Gammelskatten som Landskatten af de ommeldte Jorder er kommen til Indtægt i Densje Amstunes Regnskaber med de rette Beløb, nemlig for Aarene 1843—50, begge inclusive, efter Fradrag af den anordnede Estergivelse, med 5 Rd. 24 $\text{\$}$ pr. Tde Hartkorn og fra den 1ste Januar 1851 og for den efterfølgende Tid i Henhold til Lov af 20de Juni 1850, ligeledes efter Fradrag af Estergivelsen, med 7 Rd. 28 $\text{\$}$ pr. Tde Hartkorn.

Hvad det andet Spørgsmaal angaar, saa holder Indenrigsministeriet for, at dette ligeledes maa besvares bekræftende, eftersom Skatteprivilegiet for de paagjældende Strandjorder ikke var betinget af, at der til Hovedgaardene vedblev at høre 200 Tdr. Hartkorn Bøndergods, men ved allerhøieste Resolutioner var tilstaaet paa Grund af de Beføstninger, der vare medgaaede til Inddæmningsarbeidet samt til det Inddæmmedes Fredning og Cultivering i det Hele, og saaledes havde sin Oprindelse fra en Kongelig Venaabning, som, indtil Egnalitionsloven udkom, maatte staae ved Magt, om ogsaa Jorderne bleve overdragne en Eiendomsbesidder, som ikke eiede 200 Tdr. Hartkorn Bøndergods. Efter Indholdet af de paagjældende allerhøieste Resolutioner af 30te April 1823 og 9de Februar 1848 saavel som af Rentekammerets Forsstillinger, i Henhold til hvilke Resolutionerne afgaves, kan det nemlig ikke ansees for tvivlsomt, at Skatteprivilegiet er tilstaaet for de inddæmmede Arealer, uden Hensyn til om Eierne tillige